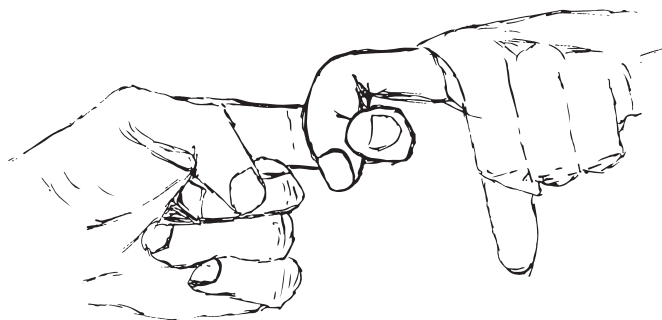

CO-AUTEUR ALLARD DROSTE

GROEIEN DOOR TE DELEN

27 MANNEN DELEN HUN
ECHTE EERLIJKE VERHAAL

LUCHT

DISCLAIMER

1. Ik ben heerlijk naïef en opportunistisch.
Ik geloof altijd in de goede uitkomst.
2. Ik ga altijd uit van vertrouwen. Voor de volle 100%. Half of een beetje bestaat niet.
3. Ik denk vaak zwart-wit. 'Iedereen', 'altijd', 'alles en overal' hoor ik mijzelf vaak zeggen.
4. Ik ben zelf niet altijd het beste voorbeeld.
Beste stuurlied staan aan wal.
5. Ik doe en denk vaak normaal en dat is weer anders dan anderen. Ben ik nu anders, of is de rest normaal?
6. Ben ik de leraar of de leerling?

Allard Droste

**'SAMEN
ZIJN WIJ
RIJK'**

INHOUD

LIEVE LEZER,

Het groeien en delen is al begonnen. Dit boek is nu voor jou om te lezen en ervan te genieten. Als je het uit gelezen hebt, dan kan je het delen met iemand om wie je geeft.

Hieronder kun je jouw naam zetten, zodat anderen kunnen zien met welke mensen het boek al is gedeeld.

Veel lees- en deelplesier,

Warme groet, Allard

Gedeeld met: Naam en Achternaam

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

Voorwoord	10
JERRY WINKLER: Mooiste les ever	14
Foto's op het nachtkastje	18
SYTZE VAN DER GRAAF: Jezelf zijn	20
Groeien	24
JEROEN BUSSCHER: De stem in de nacht	28
Win-Win	34
KLAAS JOHANNES WAKKER: Jong geleerd, oud gedaan	40
Eikels deel 1	46
ARJAN BONTHUIS: Er zijn hier ook boeren!	50
Weinig, een beetje, meer, meest	56
De visser en de zakenman	60
STAN PUT: Wat mijn 'ik' ervan vindt...	64
Delen	68
JAN WILLEM VAN SWIGCHEM: Tien gulden	78
Gewoon een kwestie van 'ja'	80
JEROEN VAN MOURIK: Career switch?!	84

Iedereen is een egoïst	90	Partij voor de Mensen	222
BRAM BAKKER: Cruif en Lance Armstrong	94	CASPER JONES: Bang voor verbinding	226
Ingrediënten voor geluk	98	Dankbaarheidsstenen	230
SVEN ONTZYEN: Die ene jongen op het perron	104	ADJIEDJ BAKAS: Lach jezelf uit een crisis!	236
Eikels deel 2	108	'Goed' of 'Druk'	242
DOLF KOS: Er zijn altijd weer kansen	114	ERIK LAMMERS: Van een fiets naar een jaguar	248
Brief van mijn opa	118	Dromen delen	252
TIM DE HULLU: Reizen zonder kompas	122	OLIVIER DE JONGE OUDRAAT: The perfect fit!	260
Groeien door te delen	128	Ik ben niet gek, ik gak	264
ALLARD DROSTE: De berggorilla in mijzelf	132	THIJMEN KIRCH: Ik hoor bij de (rest)groep	268
Toeval of valt het je toe?	136		
ROELOF HEMMEN: De rode engel	140	Slotakkoord: Groeien door te delen als olievlek	272
Midlifecrisis of tweede leven	144		
ARKO VAN BRAKEL: Van Tokio naar Twello	148		
Langetermijndelen	154		
LENNART HEUVELMAN: Dominee, dat ben je voor het leven	158		
Voorbeelden	164		
GERT JAN GULDEMOND: 'The school of Life' voor een poedel	168		
Boy en Jan	176		
BAS VAN DER VELDT: Ga ik links of ga ik rechts...	182		
JD8	186		
WILCO DEKKER: Opgeven is een optie	192		
Graaien door te Stelen	198		
BERNARD POELMAN: Met een dichte portemonnee	200		
Foei, ik groei	204		
AB STORM: Negeren blijkt pijn te doen	206		
Stilstaan is vooruitgang	212		
BABEL TUNC: De prestatiedrang van Babel	218		

VOORWOORD

Wat hebben een berggorilla, gymschoenen, de Mount Everest en Bernard Hinault met elkaar gemeen? Wat is de overeenkomst tussen een rode engel, een Syrisch vluchtelingengezin en steentjes? Op het eerste gezicht hebben ze niks met elkaar te maken, maar het zijn stuk voor stuk ingrediënten voor verhalen in dit boek over Groeien door te delen.

Mijn initiatief Groeien door te delen begon met de oprichting van een stichting. Een initiatief met een heel eenvoudig idee: als één iemand nou eens omkijkt naar één ander, dan is 1+1 meer dan 2. Als werkgever steun je een medewerker, als buurman haal je eens boodschappen voor je oudere buurman, je steunt een bijstandsmoeder of je geeft eens Nederlandse les aan een vluchteling. Via Stichting Groeien door te delen steunen wij mensen in Nederland die het goed kunnen gebruiken. Vergeten kinderen, eenzame ouderen of mensen die niet uit luxe de voedselbanken bezoeken.

Als eenieder één ander zou helpen, klein of groot, dan zou de wereld die soms in vuur en vlam staat, een andere wereld zijn. Omkijken naar een ander is gratis, kost vaak niet veel moeite en het levert veel op. Niet alleen voor de ander, maar ook voor jezelf. Wat ogenschijnlijk klein is voor jezelf, kan een enorm verschil maken voor een ander. Ik noem dat 'groeien door te delen'.

Ik ben trots dat naast mijn verhaaltjes, theorieën en metaforen over groeien en delen nog eens 27 mannen hun eigen echte, eerlijke verhaal in dit boek durven te vertellen. Ik heb er bewust voor gekozen om juist en alleen mannen hun verhaal te laten doen. Aangezien mannen vaak stoer en sterk moeten zijn. Het echte verhaal soms verzwijgen. Hier stellen zij zich kwetsbaar op. Zij delen hun verhaal om samen te groeien.

Dus oermannen, bavianen, egotrippers en haantjes opgelet. De filosofie achter Groeien door te delen is eenvoudig: mannen laat je kwetsbaarheid eens zien! Heb moed, want ook de sterke man struikelt en de beroemde man twijfelt.

Mannen geven niet zo gemakkelijk een kijkje in hun innerlijke emotionele huishouding. Die kwetsbaarheid, die onzekerheid en dat ego verbergen de meeste mannen liever achter een grote trommel waar ze wild op kunnen slaan. We noemen dat 'oermannen', maar eigenlijk klopt dat niet want die zogeheten oerman was in vroegere tijden wat wij nu zouden beschrijven als een heel moderne man. Mannen en vrouwen trokken in stammen rond, zorgden ieder voor 50 procent van het voedsel. De mannen jaagden en de vrouwen verzamelden bessen, noten en knollen. De rolverdeling was gelijk, ook in de opvoeding van de kinderen. Wij zijn als mensheid dus eigenlijk voorgeprogrammeerd op een gelijkwaardige samenleving, ook op emotioneel gebied.

Vrouwen hebben veel minder moeite om hun kwetsbaarheid te tonen, maar dat betekent niet dat mannen geen rijk innerlijk leven hebben. Daarom zijn in dit boek de verhalen

verzameld van mannen die je denkt te kennen. Bekende en minder bekende mannen. Mannen die graag op de voorgrond treden of juist op het podium gesleurd moeten worden. Stuk voor stuk hebben zij zich in hun eigen woorden kwetsbaar opgesteld. Kwetsbaarheid is geen zwaktebod, het is ook geen kwestie van winnen of verliezen. Het gaat om niet meer dan accepteren dat dit bij het leven hoort. Zo is het idee ontstaan dat wij allemaal kunnen groeien door onze verhalen te delen en er dan ook sterker uit te komen. Laat deze verhalen je inspireren tot groeien en tot delen. Deel je eigen verhaal, deel je aandacht, je kennis of iets van jezelf en je krijgt er oneindig veel voor terug.

Is dit een managementboek, een verhalenbundel, een filosofisch schrijven of een roman? Is het hoogdravend of zomaar een boek? Is het voor enkel mannen of leest vrouwlief graag mee? Het is niet aan mij en ik laat het dan ook graag over aan de lezer.

Een warme groet, Allard Droste

**‘...KUNNEN
WE STIEKEM
ALLEMAAL, WE
MOETEN HET
ALLEEN NOG
EVEN DOEN’**

Wat is
jouw
verhaal?

Jerry Winkler
(38), co-founder
van Business
Meets The
Street, spreker,
family man,
reizen, fietsen
en Star Wars

Droomt van:
blijven doen
waar ik gelukkig
van word zodat
ik anderen ge-
lukkig kan maken

**Laatste wat je
hebt gedeeld:**
de website
businessmeets-
thestreet.nl

Quote: 'Laat dat
wat je denkt wie
je bent, nooit in
de weg staan van
wie je werkelijk
kunt worden'

MOOISTE LES EVER

Jerry Winkler

Daar zit ik dan...

Op een klein stoepje voor de deur van een enorm pand aan de Geelvincksteeg te Amsterdam. Met een goed glas wijn in mijn hand. Er flitst van alles door mijn hoofd. Plotseling komt er ruimte voor herinneringen waarvoor ik geen tijd had om erbij stil te staan.

Mijn jonge jaren. Ik bracht ze door op internaten en jeugdinstellingen omdat mijn moeder door ziekte niet meer in staat was voor me te zorgen en mijn vader het naliet om voor me te zorgen.

Ik denk eraan dat ik nooit de normen en waarden heb geleerd die het leven zo sterk en mooi kunnen maken. Dat ik andere (verkeerde?) keuzes maakte in mijn jonge leven, die me dan ook tot in het diepste punt van de afgrond hebben gebracht.

Zo ver dat ik mijn twintiger jaren als dakloze op straat heb geleefd. Ik sliep op slaapzalen van het Leger des Heils tussen de gebruikers, verwarde, criminele, wijze, interessante, grappige, agressieve daklozen. Terwijl mijn leeftijdgenoten zich bezighielden met meiden, computers, kleding, stappen et cetera, probeerde ik te overleven en te vechten voor een eigen plekje. Waar ik mijn jas kon ophangen, een eigen douche en een koelkast waarin ik mijn eten kan bewaren. Niet meer mijn hele leven en alles wat ik bezit meedragen in een weekendtas, maar (gewoon) een thuis voor mezelf.

Kijk me nu dan eens zitten...

Na veertien jaren van verhuizingen, onzekerheden, verlies, levenslessen, overleven, vechten etc. etc. zit ik op een stoepje van een pand in Amsterdam.

Ik kan niet meer worden weggestuurd door de bewoners, terwijl ik zit weg te dromen over hoe mooi het leven van de voorbijgangers is... Nee... Ik heb de sleutel van de voordeur van dit pand. Ik kan naar binnen en naar buiten wanneer ik wil. Het wijntje is betaald, de was zit in de machine en ik heb geen zorgen over het vinden van een beschutte plek om de nacht door te brengen. Binnen staat een heerlijk warm bed waar ik zo in kan stappen.

Zoveel verloren en meegemaakt vanaf mijn achtste tot mijn achtentwintigste jaar. Ik zag het leven als een straf, maar nu ik hier op het stoepje zit en alles voorbijschiet... was het de langste en mooiste les *ever*. Het heeft me gemaakt tot wat ik ben en daar ben ik trots op.

Inmiddels ben ik achtendertig jaar en woon samen met mijn allermooiste, liefste, geweldigste vriendin, twee onwijs leuke prachtige kids en een schildpad. We zijn gezond en we kunnen eten, drinken, slapen, genieten, de rekeningen betalen, genieten en... o, ja, genieten, dat is voor mij leven in rijkdom.

Wow... dat waar ik vroeger over droomde is nu werkelijkheid.

Jerry Winkler

GROEIEN DOOR TE DELEN

**‘HET IS VEEL
LEUKER OM TE GEVEN
TERWIJL JE LEEFT, DAN
OM TE GEVEN TERWIJL
JE DOOD BENT’**

-CHUCK FEENEY, FILANTROOP

FOTO'S OP HET NACHTKASTJE

94 jaar is mijn oma geworden. Ik zocht haar regelmatig op in Breda, waar ze haar laatste jaren sleet in een verpleegtehuis. Na binnengelaten te zijn door de dienstdoende verpleegster, trof ik haar vaak aan in de gemeenschappelijke woonkamer. Samen met haar medebewoners werd ik dan vrolijk begroet. De een was wat aan het puzzelen, een ander keek tv en weer een andere huisgenoot staaarde gewoon wat voor zich uit.

Voor mij was het altijd zeer intiem een bezoek aan mijn oma en opa, laatstgenoemde helaas al eerder overleden, met wie ik zoveel jaren had mogen optrekken tijdens de vakanties. Elk jaar kwamen ze wel een dag of tien langs, waar we ook waren. In de Alpen in Zwitserland of aan het strand bij Knokke: picknicken aan stromende beekjes, wandelen door de plaatselijke stad of BBQ'en aan het eind van een zomerse dag.

Kerstmis vierden we vaak met mijn oma en opa en meerdere keren mochten mijn zus en ik mee een aantal dagen varen op hun boot. Het zijn mooie herinneringen aan een rijk leven van mijn oma en opa. Mijn opa was eigenaar van bouwbedrijf Winters in Breda en ze hadden het over het algemeen goed. Ze waren rijk in bezit én rijk in leven.

Nu, 94 jaren jong, was mijn oma bezig aan haar laatste hoofdstuk. Ze kon terugkijken op een indrukwekkend en vol leven. Uiteraard met alle ups maar ook downs.

Nadat we wat hadden gekletst over mijn kinderen, mijn werk, haar ochtend en waarschijnlijk wat koetjes en kalfjes, werd het tijd voor mijn oma om even te rusten. Ik bracht mijn oma naar haar eigen kamer. Een kleine kamer van welgeteld drie bij vier vierkante meter. Een kast met wat kleren en een eenpersoonsbed vulden de ruimte. De rest van de kamer was gevuld met enkel een stoel en een nachtkastje. Op het nachtkastje stonden een aantal foto's die herinnerden aan het verleden. Onze vakantiefoto's stonden ertussen. Moe sloot ze haar ogen en ik vertrok weer, het volle leven tegemoet. 94 jaar is ze geworden.

Voor mij is dit beeld van ouder worden en eindigen in een kleine kamer met een paar van je persoonlijke bezittingen altijd symbolisch. De cirkel is rond. We worden naakt geboren met niets en eindigen, als het meezit en we niet vroegtijdig sterven, weer met vrijwel niets. Je kunt je hele leven nog zoveel spullen om je heen verzamelen of de grootste kastelen bouwen, maar je eindigt met niks.

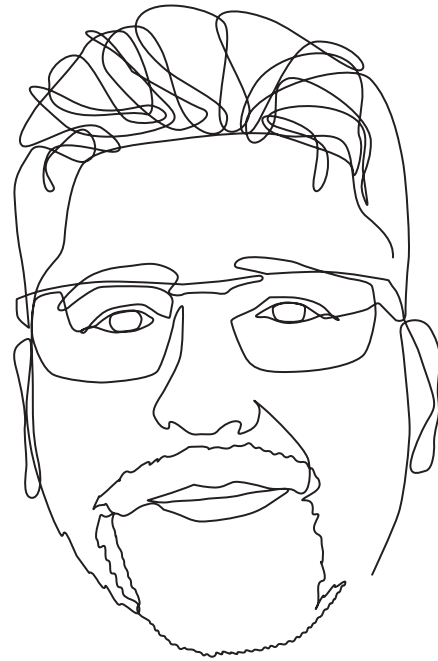
De vragen die ik mij dan stel: welke foto's wil ik dan op mijn nachtkastje hebben staan? Welke herinneringen wil ik achterlaten aan mijn kinderen en kleinkinderen? Wat heb ik gedeeld? Waar ben ik in gegroeid of heb ik anderen helpen groeien?

Sytze van der Graaf (54),
“Artistiek vormgever”
(zetter/ kanter),
realist, doener,
dijkbewaking
vrijwilliger

Droomt van:
rustig oud
worden, en nog
een keer naar
Zuid Afrika

Laatste wat je hebt gedeeld:
telefoonnummer
van mijn kapster

Quote:
“Vrijheid komt uit
aanvaarding van
jezelf”

JEZELF ZIJN

Sytze van der Graaf

Onlangs vroeg ik mijzelf af hoe het komt dat ik mij nu gelukkiger voel dan vroeger. Niet dat ik ongelukkig was, maar als ik er nu op terugkijk, voelt het anders. Er is iets veranderd de afgelopen jaren. Vroeger wilde ik dat iedereen

me leuk vond, maakte niet uit hoe. Daarvoor moest ik dingen doen die ik misschien niet wilde. Ik moest een masker opzetten. Toen had ik niet in de gaten dat ik mezelf voor de gek hield.

Als jongere besef je niet altijd dat je ook leerling van het leven bent. Ik herinner me nog dat geld me niet uitmaakte. Als ik het had, moest het uitgegeven worden. Helemaal het tegenovergestelde van mijn broertje die altijd voor alles spaarde. Hij had alles en ik had niks. Wel door eigen toedoen.

Het is moeilijk om erachter te komen of je een masker draagt of niet. Totdat je iemand ontmoet die je op waarde schat en je inspireert om jezelf te zijn. Dit gebeurde na een aantal mislukte relaties. Van mijn nicht in Zuid-Afrika kreeg ik een telefoonnummer van een vrouw die op dezelfde dag jarig is als ik. We begonnen met sms'en en een halfjaar later heb ik een ticket gekocht en ben ik naar haar toe gegaan. We hebben twee jaar gedatet op afstand en toen vroeg ze ineens of ik wilde trouwen. Ik zei: 'Ja, dat wil ik, ik verkoop mijn auto, zeg mijn baan op en ik kom eraan.' Eindelijk zag ik een manier om uit Nederland weg te gaan. Ik was het zat, wilde vluchten. Maar het liep anders.

Ze zei gelijk: 'Niks ervan, gaat niet gebeuren, ik kom naar Nederland.' Toen begon ik te denken: hoe het kan dat iemand alles voor mij opgeeft? Nu wordt dit geen zoetsappig verhaal, want mijn vrouw heeft duidelijk aangegeven dat ze enkele afspraken wilde maken, waaronder de belangrijkste: 'Groeien door jezelf te blijven.' Dit voelde voor mij als een soort bevrijding.

Na onze trouwdag moesten we nog twee jaar wachten totdat alle papieren rond waren, zodat ze naar Nederland kon komen. We wilden graag gelijk bij elkaar zijn, maar het liep anders.

Mijn schoonmoeder kreeg borstkanker, waaraan ze is overleden. Mijn vrouw heeft haar verzorgd tot haar dood.

Datzelfde jaar kwam mijn vrouw naar Nederland. Wat een dubbel jaar was dit. Vreugde en verdriet liggen dicht bij elkaar. Mijn broertje overleed ook datzelfde jaar, één dag voor onze verjaardag. Voor het eerst kon ik huilen en ik durfde het ook omdat ik mijzelf kon zijn. Het masker was eindelijk af. Het interesseerde me niet meer hoe mensen over mij dachten. Het voelde als een bevrijding. Dat had ik met het overlijden van mijn vader niet eens kunnen doen.

Met dank aan mijn vader heb ik een baan gekregen in de metaal. De basis van het vak heb ik van hem geleerd. Alles nog zonder enige computers. Ik deed mijn werk altijd met plezier, maar toch bleef ik altijd 'de zoon van Piet'. Ik heb altijd de droom gehad dat iemand mij opbelde en zou zeggen: 'Ik heb gehoord dat je een heel goede vakman ben en ik wil je hebben.' Dat is ook gebeurd.

Bij het nieuwe bedrijf was ik niet meer 'de zoon van Piet', maar kon ik mijzelf zijn. Ik kon opnieuw beginnen zonder dat iemand wist wie ik was. Opeens werkte ik niet meer op de autopiloot, maar werd weer blij over de mooie dingen die ik kon maken. Ik kon weer thuiskomen met een mooi verhaal om met mijn vrouw te delen. Hoe meer ik groeide in mijzelf zijn, hoe beter het ging. Niet alleen op het werk, maar ook thuis.

Dan komt er nieuws dat je een terugslag kan geven. Je bent bijna waar je wilt zijn, dan zakt de grond onder je voeten weg. Na meerdere tests bij de artsen kwam uit dat ik kanker had. Ik was vrij rustig, maar het spookte wel door mijn hoofd dat mijn broertje eraan overleden was.

Je hebt veel mensen die om je heen staan, maar met zo een diagnose sta je er toch alleen voor. Dacht ik in elk geval. Maar ik heb thuis een doos waar het deksel niet meer op kan, zoveel kaarten van bemoediging heb ik gekregen. Niet te vergeten alle telefoontjes en berichtjes.

Ik ben er sterker uitgekomen. Zoals mijn vrouw altijd zegt: 'Tegenlagen zijn levenslessen.'

Ik heb wel het gevoel dat ik wakker geschud ben door alle gebeurtenissen van de afgelopen tijd. Ik ben meer ontspannen, kan genieten van kleine dingen. Ik kan ook nu terugkijken naar alles wat ik al heb behaald. Ik gebruik nu mijn kennis en ervaring om jonge mensen een vak te leren. Maar ik ben vooral trots dat ik mensen kan inspireren en samen kan brengen met mijn levenslessen.

Mijn levensles? 'Blijf jezelf, dan komt de rest vanzelf.'

Sytze van der Graaf